

ei korda, tema fufut on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Mees on alles poolik, kui temal naist ei ole; sellepäast, tädi-poeg! nõudke endale üks noorik."

Hahaha! naeratas Hans; teie soovisite müsle kelko sabasse panna; aga minust ei saa mära-tee-wedajat, minu roomad ja look ei festa nii rasket loormat wedada. Poismeehel palju hõlpsam pidu.

"Noh," kostis Willem — "kui kostitut noorikul hästi reetaviva on, siis ei töuse temaast meehele loormat. Kes teid sunnib hilpharalat töötama? — Wana Willem räägib igaühel tõt, olgo saks eht talopoeg, tema neid ei korda, fufut on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Ehet mina ful en-nast rikas meeheks ei arva, siiski saab Willemi väimees külimito rublatüki faasa-rahja, jäago rää-kimata lojus ja muu elamine. Kubja Willem annab mõlema tütrele külimito rublatüki meehele minnes. Wööklaas wiina, Hans, ja pidage meeles, mis ma ütlesin."

Hans kallas pasutut wiina förisõlme taha ja naljatas wästo: Kui riõne nädala wanemaks saame, ehet teeme ükskord naise liiso.

"Kui Willemi rahakülimit senni vattiks ei kuiwai-pilkas Urina aidamees.

"Ei seet ole kattust," kostis Kubja — "Willem teab igal yuhul, mis ta räägib ja wöök oma sõna töeks teha. Kõrtsi-papa! kui piit ja lai suur tuba teil on? — Teie toale panen hõbe põranda all,

rublatük rublatüki förwa, jääb siiski veel faunis hunnik järele."

Willemi täna öhtuse mbedo järel arvates, lisas aidamees — aga homme ehet tuleb hõbe põranda asemelle wana wästne.

"Kubja Willemi kaud ei mahu wästpõranda peale," hooples Kubjas — "kubjal on fuldsörwaga hõbe põrand."

Wöök ful ella, — kostis Kubja mõlder: aga Wärtmetsa tütruko liha seisab wäga edaval hinnal, kui muido osjaid ei leia, kui hõbe laua peäl.

Se koerahamba pilkamine paisotas Kubja südant; tema tahtis parajalt täiesuuga mõldrile wästuk anda, kui Hans laua alt tema jala fulgi töukas, ja sel silmapilgul üks wöeras sakslane letti ette astudes, förtsmikult küsits, kas saksakambri öömaja saada. Kõrtsmisik piistis tutust künula põlema ja käskis naise isandat saksakambri juhatada. Kui wöeras förtsinaise seltsis toast wälja oli läinud, ütles Hans kui iseenesega rääkides: "Mis pergeli lugu seda isandat seie on juhatanud? Ei tewasugune mees ial tühja teed lähä käima."

"Kas teie tunnete seda wöerast isandat?" küsits mõlder.

Mina tunnen teda ja ei tunne teda, — kostis Hans — üks sõna on nii tösi kui teine. Kõigest südamest himustaksin ma temaga tutawamaks saada. Wöölkime meie temaga sügawamalt föbrustada, siis